

[Helge Nielsen.]

ningsdebatten, eller var det TV-udsendelsen, der gav vælgerne et forkert indtryk af, hvad det var, statsministeren mente? Jeg indrømmer, at det ofte kan være svært at finde ud af det.

Både boligministeren og økonomiministeren er i deres indlæg stærkt inde på, hvor belastende vor boligpolitik er for økonomien. Jeg er enig med dem begge så langt, at det er mange penge, ca. 5 milliarder kr.; der hvert år investeres i nybyggeri; men det er trods tallenes størrelse alligevel kun 4 pct. af vort nationalprodukt, der går til lønningen af landets vigtigste problem. Jeg er klar over, at det er et spørgsmål om prioritering. Det er også et spørgsmål om vilje, ikke bare om kønne ord. Er denné vilje til stede? Er man klar til at ofre det, det koster at løse vor tids største sociale og menneskelige problem? Er man klar til at løse fortidens, nutidens og fremtidens boligproblem, så er vi også parat. Hvis ikke, ja, så må vi vente, til der er skabt et andet politisk klima i denne sal.

Den løsning, der her er foreslået, er ingen løsning. Det er igen en stramning af de økonomiske vilkår for boligbyggeriet. Det er en løsning, der giver det grå pengemarked forbedrede vilkår. Her er ingen anvisning på, hvordan vi får stoppet udviklingen inden for de områder, der mere end noget andet kan være med til at fordyre boligerne helt urimeligt: priserne på kapital og priserne på jord. Det foreslåede vil fordyre boligen både i det gamle boligbyggeri og i nybyggeriet. Det vil gøre det meget vanskeligt at bygge eget hus, og det vil umuliggøre den sanering af vore usunde boliger, som vi alle ellers er tilhængere af. Socialdemokratiet har gennem sine forslag anvist den vej, der skal følges, for at vi kan nå det mål, vi ønsker.

Jørgen Jensen: Ved fremsættelsen af finanslovsforslaget udtalte finansministeren, at hovedformålet med regeringens finanspolitik bestræbelser ikke er at få penge i

statskassen, men at få ligevægten i den samlede danske økonomi genoprettet. Hensynet til valutabalancen indtager her en central plads; og vi har nu lov til at sætte dette hensyn i forgrunden, efter at vi har nået en så høj beskæftigelse. Vi har også lært af forårets valutakrise.

Jeg er ganske enig med finansministeren i disse betragtninger. Vi er for en tid endnu nødt til at føre en stram finanspolitik; og en sådan er finanslovsforslaget for 1970-71 udtryk for. Mange mennesker er nok blevet noget chokeret over de store tal i forslaget. Det er nær ved 34 milliarder kr. i udgifter og godt 32 milliarder kr. i indtægter. Statens virksomhed griber om sig, og beløbene vokser år for år. Det er en følge af flere ting, dels af den almindelige samfunds- og erhvervsudvikling, dels af de politiske beslutninger; lovgivningsmagten har taget. Regningen på de reformer, vi allerede har gennemført, er nu ved at forfalde. Finansministeren har i sin tale nævnt en række eksempler på store omkostningsforøgelser som følge af de senere års lovbeslutninger såsom fuld folkepension, forbedret invalidepension og en række andre sociale ydelser, boligsikring og rentesikring, u-landsbistand, ungdommens uddannelsesfond, udbygningen af universiteterne o. s. v. Det er alt sammen formål, som vi her i denne sal stort set har været enige om, men de koster altså, og vi gjorde os næppe helt klart, hvor meget de ville komme til at koste tilsammen, da vi vedtog de pågældende love.

Det foreliggende finanslovsforslag indeholder en reel udgiftsstigning på ca. 7 pct. Dette er mindre end tidligere. For få år siden steg budgettet med en halv snes procent om året. Ifølge de foreliggende budgetoverslag frem til 1973-74 vil udgiftsstigningerne blive yderligere kraftigt reduceret i disse år til 3 à 4 pct. pr. år. Der er altså kommet en anden tendens frem. Stignings-takten i statens udgifter er for nedadgående, og det hilser jeg med tilfredshed. Det er udtryk for regeringens bevidste bestræbelser for at holde igen og tilpasse statsfi-